

розвитку - 2014 №1(16) - С. 99-100.

2. Рябець Н. Роль ТНК країн, що розвиваються, в умовах посилення диспропорцій економічного розвитку країн [Текст] / Н.М. Рябець // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. - 2010. - №2. - С.39-45.

3. Руденко Л.В. Енвіроментальні чинники розвитку транснаціональних корпорацій //Економіка та підприємництво: Зб. наук праць. - Вип. 13. - К.: КНЕУ, 2004. - С

Банкрутство як правовий механізм регулювання підприємницької діяльності

Денисенко К.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Інститут банкрутства в Україні запроваджено у зв'язку з ринковою орієнтацією вітчизняної економіки, основним принципом якої є принцип підприємництва: здійснення підприємницької діяльності самостійно, на власний ризик і під власну відповідальність підприємця. Інститут банкрутства забезпечує звільнення ринкової економіки від неефективних господарюючих суб'єктів, які функціонують на засадах самофінансування (з метою отримання прибутку) і несуть самостійну відповідальність за власними зобов'язаннями [2, с. 185].

Банкрутство як правовий механізм регулювання підприємницької діяльності має такі ознаки:

застосування інституту за загальним правилом у сфері підприємницької діяльності;

встановлюється господарським судом як юридичний факт, що породжує певні наслідки;

зміст встановленого господарським судом факту банкрутства – неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності повною мірою розрахуватися по своїх боргах (неплатоспроможність) у зв'язку з перевищенням пасивів (суми боргових зобов'язань боржника) над його активами (критерій неоплатності, визначений ч. 4 ст. 205 ГК);

неплатоспроможність боржника має бути стійкою і не піддаватися усуненню попри здійснення судовим заходам з відновлення платоспроможності суб'єкта, що зумовлює застосування спеціальної судової процедури – ліквідаційної процедури, спрямованої на ліквідацію заборгованості банкрута [1];

Процесуально-правовими умовами порушення провадження у справі про банкрутство є подання боржником або кредитором (кредиторами) до господарського суду (за місцезнаходженням боржника) заяви про порушення справи про банкрутство з комплексом передбачених законом документів [1].

Відносини, пов'язані з банкрутством, регулюються низкою нормативно-правових актів різної юридичної сили, що в сукупності складають окремий інститут у системі господарського законодавства. Нормативно-правові акти цього інституту можна поділити на три категорії:

I - акти законодавства загальної сфери дії, що містять окремі норми щодо регулювання відносин, пов'язаних з банкрутством (Господарський кодекс, Цивільний кодекс);

II - акти законодавства, що визначають правове становище окремих видів суб'єктів з виключним видом діяльності (банки, інститути спільного

інвестування, страхові компанії) або певної організаційно-правової форми (кооперативи, господарські товариства, фермерське господарство) і містять окремі норми щодо можливості визнання таких суб'єктів банкрутами;

III - спеціальні акти законодавства, що регулюють порядок визнання суб'єктів підприємництва банкрутами: Закон «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» та ін.

Розорення підприємства завжди є трагедією і для його керівництва, і для тих, хто вклав у нього кошти, і для тих, хто на ньому працює. Механізм банкрутства покликаний пом'якшити негативні наслідки провалу для всіх, зводячи їх до мінімуму. Це може бути досягнуто, зокрема, за рахунок використання страхування ризиків неповернення витрат, створення гарантійних фондів. Для своєчасності розрахунків із звільненими працівниками може створюватися гарантійний фонд, який утримуватиметься із відповідних внесків всіх підприємств. Ефективність використання таких механізмів підтверджена закордонною практикою (Польщею, Словаччиною, Угорщиною та ін.) – вона дозволяє уникнути соціальних вибухів, спричинених банкрутством [3, с. 124].

Щоб процеси банкрутства господарюючих суб'єктів завдавали якнайменшої шкоди економіці, держава повинна активно виконувати свою регулюючу роль у формуванні відносин власності. А для цього необхідно мати відповідну зважену законодавчу базу.

Список використаних джерел:

1. Методичні рекомендації щодо виявлення ознак неплатоспроможності підприємства та ознак дій з приховування банкрутства, фіктивного банкрутства чи доведення до банкрутства, затверджені наказом Міністерства економіки України від 17.01.2002 р. - № 10–2012 р.- № 14
2. Москаленко В. П. Комплексна оцінка фінансового стану підприємства як основа для діагностики його банкрутства // Актуальні проблеми економіки. - 2013. - № 6. - С. 180 – 191
3. Лігоненко Л. О. Антикризове управління підприємством: теоретично-методологічні засади та практичний інструментарій. - К.: КНТЕУ, 2014.

Зміст і сутність поняття «холдингова компанія» в Україні та в світі

***Дзідора М.С.,** студент ННІПП НАВС*

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Геліч Ю.О.

Україна обрала шлях до побудови стабільної ринкової економіки. Намагання інтегруватись в економічний світовий простір розвинених країн та соціального партнерства має наслідком виникнення та поширення в Україні холдингових компаній як виду організації корпоративного капіталу.

В Україні існує відповідна нормативно-правова база, що регламентує діяльність холдингових компаній та, де міститься дефініція цього утворення. Мова йде зокрема про Господарський кодекс України, Закон України «Про холдингові компанії в Україні» № 3528 від 15.03.2006 (зі змінами).

Незважаючи на це, багато науковців вважають, що в Україні відсутній досвід формування холдингових систем, що пов'язано з відсутністю однозначного розуміння сутності і змісту категорії холдингова компанія.

Отже, вважаємо за необхідне дослідити поняття «холдингова компанія».

У ч. 5 ст. 126 ГК України та ч. 1 ст. 1 Закону України «Про холдингові компанії в Україні» визначено, що холдингова компанія – це публічне акціонерне товариство, яке володіє, користується, а також розпоряджається